

Toppers van toen

Fred Doensen

In deze rubriek kwamen tot nu toe (oud)-Eijsdenaren aan het woord die in hun sport op hoog niveau presteerden. We geven nu aandacht aan mensen die al vele jaren hun sport beoefenen uit pure liefde. Wielervrienden Eijsden is hard op weg naar het 50-jarig bestaan. De eerste Wielervriend met wie UEV in gesprek ging, is Fred Doensen.

Door Jo Debeij

Fred Doensen (l.)
en Willy
Theunissen (r.),
Parijs-Brussel,
300 km, 1987
(foto F. Doensen).

“Ruim 45 jaar geleden (zomer 1974) nam een vijftiental Eijsdenaren het initiatief om in clubverband te gaan fietsen. Nu is dit groepje uitgegroeid tot een vereniging met meer dan 70 actieve leden. Elke zondagmorgen vertrekken deze in vijf verschillende groepen vanaf clublokaal De Greune Mert aan de Diepstraat om uit te zwermen over het Limburgse en/of Belgische landschap. Van groep 1, waarin het prestatieve voorop staat, tot en met groep 5, waarin de nadruk ligt op het

recreatieve aspect van het fietsen, worden er tochten gereden tussen de 60 en 120 km. Een en ander afhankelijk van onder andere seizoen, weersomstandigheden, leeftijd, interesse en conditie.” (Bron: website Wielervrienden Eijsden)

Fred, je zit al heel lang op de fiets en je volgt de wielersport ook al heel lang. Wat is het plezier daarvan?

“Het is eigenlijk iets dat je gewoon graag doet. Fietsen vind ik geweldig. Er zijn mensen die fietsen leuk vinden, maar als ze 70 of 80 km gefietst hebben, dan hoeft het niet meer. Anderen, zoals ik, zijn gek op grote afstanden. Willy Theunissen had dat ook. Milaan-San Remo 300 km, Parijs-Roubaix 272 km, van Maastricht naar Den Helder met een omweg 357 km. Als je fietst ben je vrij, je kunt het alleen doen of samen met anderen, op de fiets stappen als het jou uit komt en genieten van de natuur. Nu fiets ik niet meer zulke grote afstanden, dat is begrijpelijk als je 86 jaar bent. Maar een tocht van 40-45 km met bijvoorbeeld een koffiestop in Kanne levert ook veel genoegen op.”

Heb je veel grote ritten gereden?

“Heel wat, ook meerdaagse ritten. We hebben onder andere rondom de Bodensee gereden en de driepassentocht in Zwitserland. Bij die meerdaagsen had je natuurlijk te maken met overnachtingen en dat maakte het nog specialer. We hebben in de loop der jaren heel wat cols beklommen die nu nog steeds onderdeel zijn van grote rondes of klassiekers. Als vereniging hebben de Wielervrienden in de loop der jaren deelgenomen aan alle klassiekers en semiklassiekers. Een heel zware meerdaagse was Brugge-Mont Ventoux. Vier leden hebben die afgelegd. We waren ook in Engeland en Spanje. En niet te vergeten de

Elfstedentocht van 230 km in Friesland. Met echtgenote José ben ik eens dwars door de Alpen gefietst, waarbij er per dag twee cols op het menu stonden. Een jaar later hebben we dat nog eens overgedaan met tien Wielervrienden. We organiseerden ook dichterbij meerdaagse ritten zoals naar Clervaux, Einruhr en Hilvarenbeek. De dames volgden in busjes en het plezier 's avonds in de diverse hotels was van een hoog gehalte."

Vroeger was alles beter?

"Dat is maar gedeeltelijk waar. Als je alleen al naar de organisatie kijkt, dan is er veel verbeterd. De mogelijkheden met computers en de hele mikmak zijn veel groter dan in het verleden. Daar staat tegenover dat deelname aan een grote toertocht vijftien keer zo duur is geworden. Om deel te nemen aan Luik-Bastenaken-Luik (L-B-L) ging ik van tevoren naar een mevrouw in Tilff (B) en gaf daar de gegevens van de deelnemende Wielervrienden door. Op de dag van de tocht lagen de benodigde paperassen op een tafel in de gang klaar. We betaalden destijds 80 Belgische francs (ongeveer 2 euro). Als je nu deelneemt aan de Amstel Gold Race ben je 45 euro kwijt. Er werd in die tijd nog niet zo massaal deelgenomen aan toertochten, maar bij L-B-L kon je toch rekenen op 3000 tot 4000 deelnemers. Vergeleken met vroeger is ook het materiaal enorm verbeterd. De fietsen van nu zijn niet meer te vergelijken met die van pakweg veertig jaar geleden. Wat een vooruitgang. Denk maar aan een elftandenblok nu tegen toen vijf."

Je bent al vroeg met de wielersport in aanraking gekomen.

"Inderdaad. Toen ik zeven was, nam mijn opa mij mee naar een wedstrijd in Weert en vanaf dat moment had het wielervirus mij te pakken. Later ging ik naar belangrijke koersen op de

Cauberg samen met pa en ma. In die tijd, eind jaren veertig, begin jaren vijftig, waren overal "wilde" koersen. Met vrienden uit Gronsveld gingen we op zondag met de fiets op pad om een wedstrijd te bezoeken. In Eijsden, Maarland, Brunssum, Teuven, als het even kon, waren we present."

Hebben bepaalde renners je geïnspireerd?

"Wout Wagtmans en Wim van Est waren mijn eerste favorieten. Theo Middelkamp waardeerde ik ook en Gerrit Schulte was mijn grote favoriet. Hij reed op de weg en op de baan. Op een geven moment kwam er een nieuwe generatie met renners als Joop Zoetemelk en Hennie Kuiper. Al die mannen heb ik gevolgd. Ik ben meerdere jaren met mijn vrouw gaan kijken bij de zesdaagse in Antwerpen, nog in de tijd dat er 24 uur lang renners in de baan moesten zijn. We waren dan om 1 uur aanwezig en zagen renners in de baan die op de fiets de krant lazen! Zes dagen lang aaneengesloten koersen is natuurlijk onmogelijk. De laatste koers die in het wielerstadion in Brussel werd verreden heb ik ook bezocht. Voor een wielervriend zijn dat speciale momenten. Gerrit Schulte vormde daar een koppel met Peter Post. Rik van Steenbergen reed samen met Miel Severeijns. Toen Schulte stopte, werd Peter Post de grote man. Hem heb ik ook gevolgd. In de optocht ben ik eens mee geweest in een pakje dat volledig bestond uit krantenartikelen over Peter Post. Hoe "gek" kan een mens zijn?"

In de geschiedenis van de Wielervrienden spelen de tijdritten een speciale rol.

"Jazeker. Dat was elk jaar iets speciaals. Een van de grote mannen in die tijdritten was Fons Bessems. Hij won drie keer de tijdrit. En, als ik me niet vergis, heeft "de Zwarte" (André Wolfs) ook drie keer gewonnen. De tijdritten van de Zwarte waren altijd apart, daar hing altijd een bijzonder sfeertje omheen. De ene keer reed hij op een fiets zonder remmen, de andere keer had hij houten wielen gemonteerd, er was elk jaar wel een verrassing. Maar "mister tijdrit" is toch Jef Creuwels. Hij won vier keer. Na een tijdrit was het groot feest. Bij Jeanne en Bèr was het dan bronk. De dames zorgden voor het eten en er was altijd een dj of andere entertainer die de sfeer nog verhoogde. Het is een keer gebeurd dat men vond dat er nog een toetje moest komen. Enkele dames zijn naar Visé gereden en haalden voor iedereen ijs. De tijdritten en wat ze tegenwoordig de "after-party" noemen, zijn onvergetelijk."

Kan zo'n tijdrit tegenwoordig nog georganiseerd worden?

"Dat lijkt me moeilijk. De club is veel groter geworden; het verkeer is toegenomen; veiligheid, vergunningen, er komt tegenwoordig heel wat bij kijken. De allereerste tijdrit werd verreden rond Sint-Geertruid zonder vergunning of wat dan ook. Dat ging natuurlijk niet onopgemerkt voorbij, ook niet aan

Wielervrienden bij de eerste Amstel Gold Race, 1982. Staand v.l.n.r.: Fred Doensen, Hay Teuwen, Jo Wolfs, Gerry Schroen, Andre Wolfs, Martin Creuwels, Theo Partouns, John Smulders. Gehurkt: Jef Smeets, Jean Maas.

de politie. Het eind van het liedje was dat wij ons met twee personen op het politiebureau in de Poortstraat moesten melden om verantwoording af te leggen voor deze "wilde koers". De latere versies werden in België verreden in de omgeving van Aubel. Daar kon dat toen nog. Door het aantal deelnemers, 15 tot 20 man, nam het hele gebeuren niet al te veel tijd in beslag. Eén man bij de start, eentje bij de finish voor de tijdwaarneming en nog iemand voor de veiligheid. Dat was in die tijd de hele organisatie. Een ander aspect vormt de leeftijdssamenstelling van de club. In die periode waren de meeste leden vrijwel allemaal van dezelfde generatie. De enige die wat ouder was, was Sjeng Rethero. Hij was onze eerste voorzitter."

De Wielervrienden zijn in de loop der jaren flink gegroeid, was dat een doel?

"Nee zeker niet. Je kon niet zomaar lid worden. Je moest je aanmelden en dan werd beslist of je erbij mocht. Met name Willy Theunissen waakte ervoor dat de club niet te groot werd. Niet dat we elitair of iets bijzonders waren, maar kameraadschap stond hoog in het vaandel en wellicht waren we een beetje bang dat dat zou verwateren als er te veel mensen bij kwamen."

Is "kameraadschap" een begrip uit de eerste, pakweg 25, jaren?

"Zonder meer. Kameraadschap stond hoog in het vaandel en uitte zich op vele manieren. Zeker bij de (buitenlandse) trips kwam dat goed tot uiting."

Als ik het goed heb, weet jij precies hoeveel kilometers je op de racefiets hebt afgelegd. Klopt dat?

"Ja, dat weet ik precies. Toevallig ben ik daar vorige week nog mee bezig geweest. Een

hobby of een tic? Maar ik heb vanaf het begin (1974) exact de kilometers genoteerd en in een tabel verwerkt, en wat blijkt nu? Als ik dit jaar 3.260 km fiets, komt mijn totaal op 300.000 km. Ik vind het leuk om bij te houden. Daarnaast moet je - ook als hobbysporter- een doel hebben, waarnaar je, op jouw niveau, wilt streven."

Je bent ook actief geworden binnen de wielersportorganisatie, bijvoorbeeld bij de Hel van het Mergelland.

"Dat is geweest. Achtendertig jaar geleden werd ik door de toenmalige voorzitter van de HvhM, Jo Schuldres, benaderd om mee te helpen. Hij vroeg mij om op de wedstrijddag in het clublokaal van Jean Piteurs mensen te ontvangen, onder wie sponsors. Omdat ik vanuit mijn werk de nodige mensen kende, leek mij dat wel leuk. Van het een kwam het ander en uiteindelijk hebben Wim van Ool en ik gedurende twintig jaar een deel van het sponsorgebeuren voor onze rekening genomen. Maar ik ben 86 jaar en er komt een tijd dat je moet stoppen. Er is geen onvrede of iets dergelijks geweest en in de opvolging is goed voorzien."

Via mijn werk bij Brouwers B.V. (verkoop en verhuur van machines en diamantzagen) kwam ik ook in contact met de wielersport. De zaak had een eigen wielerploeg. Later werd dat Foreldorado en daarna Golff. Ook hiervoor ging ik hand- en spandiensten verrichten. Zo ben ik eens naar Zwitserland gereden om de nieuwe kledinguitrusting op te halen. Met de Wielervrienden namen we deel aan enkele veldritten in Valkenswaard en Schijndel. In Schijndel had Brouwers een filiaal; dus die contacten deden een en ander soepel verlopen."

Is het fietsen een rode draad in je leven?

"Doordat José de wielersport ook heel graag volgt, heb ik mijn hobby zo uitgebreid kunnen beleven, maar ik denk dat ik José af en toe wel een beetje gek heb gemaakt. Zelfs onze vakanties waren vaak aan het fietsen gekoppeld. We namen vrij in de bouwvak en dan was ook de Tour de France. We gingen dan drie dagen naar Morzine, de Alpe d'Huez of Mont Ventoux. Zo waren we op vakantie en zaten in de Tour, dat was toch prachtig!"

De Wielervrienden van het eerste uur 25 jaar bij de club, voor de Greune Mert. Staande v.l.n.r. Bart Janssen, Jean Weijssen, Jef Creuwels, Fred Doensen, Sjeng Rethero, Andre Wolfs, Tonny Pachen, Albert Deckers, Lambert Jeukens, Theo Partouns. Gehurkt: Willy Theunissen, Gerry Theunissen, Jef Aussems. (foto F. Doensen).

Een andere hobby is het bijhouden in albums en plakboeken van alle tochten die ik gereden heb. Het leuke daarvan is dat je altijd kunt nagaan welke Wielervrienden er in welk jaar aan welke tochten deelnamen. Ook de foto's van alle tenues, die we in de loop der jaren hebben gehad, ontbreken niet."

Jij hebt honderden goede en leuke herinneringen aan het fietsen. Is er iets wat er echt uitspringt?

"Dat is moeilijk. Alles wat we als Wielervrienden ondernamen, had leuke kanten. Het samenzijn na een tocht, de sfeer, de kameraadschap. Als er iets moet uitspringen is het misschien Parijs-Roubaix, daar heb ik een enorm zwak voor. Dat vind ik zo geweldig. Ik heb die koers twee keer gefietst. In 1983 was het koud, slecht weer, de modder moest uit de wielen en de remmen verwijderd worden. Wat een ervaring. Dat mogen meemaken, het heeft iets! Ik zie nu nog het café waar we gestopt zijn om iets te eten, prachtige herinneringen. Toen we in 1983, de dag voor de rit, in Parijs kwamen,

belandden we in een café waar een grote motor midden in de zaak stond. De sfeer was al gauw gezellig en de consumpties werden in rap tempo genuttigd. Hay Teuwen had evenveel glazen gedronken als de rest van het gezelschap, alleen...zijn glazen waren gevuld met spawater. Hij was toen toch iets slimmer dan wij, want de zware rit was de dag erna!"

Waar kom je vandaan?

"In Eindhoven ben ik geboren. Mijn moeder kwam uit Gronsvelt, mijn vader uit Heythuizen. In 1944 zijn we in Gronsvelt komen wonen. Mijn opa was stationschef in Gronsvelt, daarna in Weert. Mijn moeder woonde in het café aan het station in Gronsvelt bij de veilingen, mijn vader woonde op het station en zo hebben ze elkaar leren kennen. Toen ze getrouwd waren, runde mijn moeder het café en pa was chauffeur. Eerst bij de LTM en daarna bij STACOMA, stalen ramen en deuren."

Tot slot, terug naar het begin van de Wielervrienden. Waren er ook mensen belangrijk die niet meefietsten?

"Nou en of! Al vrij snel na de oprichting was er behoefte aan een volgauto. Pa Doensen heeft achter het stuur gezeten en Gerard van der Cruys stelde zijn servicewagen beschikbaar. Maar vooral de herinneringen aan Jean Maas en Gerry Schroen ("de Lange") zijn onuitwisbaar. Jean Maas was op en top fietsgek. Op hem kon je altijd rekenen: hij repareerde ons materiaal en verzorgde het bij meerdaagse tochten; hij masseerde onze vermoeide benen, al dan niet met fietsolie aan zijn handen. En natuurlijk Jef Beckers. Hij was er bij veel buitenlandse ritten bij als onmisbare ploegleider, verzorger en chauffeur."

Op 30 april 2021 is Jean Maas (07-05-1934) overleden. In de overlijdensannonce in de Etalage werd Jean door zijn familie treffend getypeerd:

"Beste mensen, langs deze weg willen wij u laten weten dat **JEAN MAAS** zijn laatste etappe heeft gereden en de eindstreep bereikt heeft. Hij bepaalde hoe hij toch als winnaar over de finish heen ging.

Hij, die op zeer jonge leeftijd besmet raakte met het wielervirus.

Hij, die als medeoprichter en organisator van de Hel van het Mergelland, Eijsden op de wielerskaart zette.

Hij, die tot op hoge leeftijd duizenden weer op weg geholpen heeft als hij hun defecte fietsen repareerde.

Hij, die dit deed naast zijn normale werk om zo goed als hij maar enigszins kon voor zijn gezin te zorgen."